

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **O. B.**, bytem P. 11, D. L., zast. JUDr. Ivanem Werlem, advokátem se sídlem Vrchovecká 74/2, Velké Meziříčí, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) L. S. a 2) A. S.**, oba bytem U. 858/26, B. – K., oba zast. JUDr. Blankou Hostinskou, advokátkou se sídlem Husova 16, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28.7.2010, č.j. JMK 106620/2010,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy ze dne 28.7.2010, č.j. JMK 106620/2010 a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Obecního úřadu Kuřimská Nová Ves, silničního správního úřadu ze dne 14.12.2009, č.j. 1/2009OU, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.600,- Kč, do třiceti dnů od právní moci rozsudku, prostřednictvím advokáta JUDr. Ivana Werla, advokáta se sídlem Vrchovecká 74/2, Velké Meziříčí.
- III. Osoby zúčastněné na řízení č. 1) a 2) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Obecní úřad Kuřimská Nová Ves, silniční správní úřad rozhodnutím ze dne 14. 12. 2009, čj. 1/2009OU, sp. zn. 001/2009, deklaroval, že na oplocených pozemcích p. č. 1/1, 1/5 k. ú. Prosatín ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení se nachází neveřejná účelová

komunikace ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 7. 2010, čj. JMK 106620/2010, sp. zn. S-JMK 172874/2009/OD/Jí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 24.01.2013 Nejvyšší správní soud v Brně dne 04.03.2013 8 As 19/2012 – 43.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 11. 1. 2012, čj. 31 A 80/2010 – 57.

Pro projednávanou věc je podle krajského soudu podstatné, že stav věci byl zjištěn v úplnosti, včetně místního šetření. Vlastníci předmětné nemovitosti (osoby zúčastněné na řízení) se jednoznačně vyjádřili tak, že nemovitosti nabyli bez jakýchkoli omezení svých vlastnických práv, sami souhlas k veřejnému užívání nikdy neudělili a nebyl udělen ani jejich právními předchůdci, neboť pozemky do vlastnictví nabyli bez jakéhokoli omezení svých vlastnických práv. V řízení bylo rovněž objektivně prokázáno, že žalobce má zajištěn přístup ke své nemovitosti veřejně přístupnou účelovou komunikací, kterou také užívá. Krajský soud uzavřel, že pokud žalobce tvrdí opak, je jeho tvrzení v rozporu se zjištěným skutečným stavem věci.

Žalobce (stěžovatel) napadl i tento rozsudek krajského soudu obsáhlou kasační stížností, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, který staví své rozhodnutí na tom, že pro stěžovatele existuje jiná alternativa přístupu (veřejně přístupnou účelovou komunikací) a že souhlas s omezením vlastnického práva nebyl v projednávané věci dán ani vlastníkem, ani jeho právními předchůdci. Stěžovatel se domnívá, že sporná komunikace splňuje znaky veřejné účelové komunikace. Dopravní obslužnost nemovitosti p. č. 3/2 k. ú. Prosatín ve vlastnictví stěžovatele není zajištěna vedlejší účelovou komunikací přes pozemek p. č. 133 k. ú. Prosatín. Tato cesta je podstatnou část roku nesjízdná a v tu dobu se stěžovatel k nemovitosti nedostane jinak, nežli po sporné komunikaci.

Podstatné také je, že komunikace splňuje podmínky dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a naopak nesplňuje zákonné znaky veřejně nepřístupné účelové komunikace. Správní orgán prvního stupně si řádně neověřil skutečnost, že stěžovatel má zajištěn příjezd ke své nemovitosti veřejně přístupnou účelovou komunikací na pozemku p. č. 133 k. ú. Prosatín. Není pravdou ani to, že by se u sporné cesty jednalo o uzavřený - oplocený - prostor nebo objekt ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Právě až oplocení, které bylo nově vytvořeno manžely Smutnými, zavedlo příčinu ke vzniku tohoto řízení a zabránilo stěžovateli v průjezdu po předmětné komunikaci. V duchu této logiky by se „účelovou komunikací, která není přístupná veřejně“ stala jakákoli do té doby veřejně přístupná účelová komunikace, kterou by si někdo posléze oplotil.

Stěžovatel namítl, že žalovaný nezohlednil právní názor obsažený v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, z něhož vyplývá, že v případě veřejně přístupných účelových komunikací je vlastnické právo omezeno tím, že vlastník musí strpět obecné užívání pozemku jako komunikace a umožnit na něj veřejný přístup. Účelovou komunikací se pozemek stává přímo ze zákona, pokud splňuje definici podanou v § 7 odst. 1

zákona o pozemních komunikacích. Sporná cesta byla se souhlasem osob zúčastněných na řízení, resp. jejich právních předchůdců takto od nepaměti stěžovatelem i jeho právními předchůdci nerušeně užívána. Teprve v současné době začaly osoby zúčastněné na řízení v jejím užívání bezdůvodně bránit. Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě neexistuje jiná alternativa přístupu a zmíněná účelová komunikace tudíž plní roli nezbytné komunikační spojnice. Rozhodnutí žalovaného je proto založeno na nesprávném právním názoru.

Žalobce přiložil ke kasační stížnosti fotografie, které podle něj dokládají, že „náhradní“ komunikace je podstatnou část roku nesjízdná a nepoužitelná a stěžovatel je schopen ji „využít“ pouze terénním autem, které byl nucen si pořídit, aby se ke své nemovitosti dostal. 8 As 19/2012 – 45 V nemovitosti žalobce bydlí jeho těžce nemocná matka, kterou musí vozit k lékaři apod. Pokud k matce byla přivolána sanitka, řidič přivolané sanitky odmítl po této komunikaci jet.

Osoby zúčastněné na řízení vlastní pozemky od r. 1998 a až do r. 2008 proti průjezdu nic nenamítaly, stejně jako předešní vlastníci, kteří od nepaměti respektovali průjezd přes svůj pozemek. Souhlas s omezením vlastnického práva byl tedy udělen již právními předchůdci manželů Smutných, a to přinejmenším konkludentně. Komunikace se nachází v uzavřeném oploceném prostoru až od roku 2008, dříve oplocena nebyla. Povolení k oplocení bylo vydáno dle stěžovatelova zjištění až v dubnu 2009, kdy už probíhalo správní řízení a tudíž zřejmě protiprávně.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na důvodech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že v řízení bylo zjištěno, že osoby zúčastněné na řízení nabyly nemovitosti bez jakýchkoliv omezení svých vlastnických práv. Ve správním řízení bylo rovněž zjištěno, že stěžovatel má zajištěn přístup ke své nemovitosti veřejně přístupnou účelovou komunikací nacházející se na pozemku p. č. 133 k. ú. Prosatín, kterou také užívá. Z obsahu obou správních rozhodnutí je zjevné, že námítky žalobce o jejich nepřezkoumatelnosti nejsou důvodné. Tyto pozemky jsou legálně oploceny a předmětná cesta se tak nachází v uzavřeném prostoru, pročež naplňuje zákonné znaky veřejně nepřístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Stěžovatel může uzavřít dohodu s vlastníky pozemků o užívání této cesty. Přiznání právního statusu veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích na pozemcích p. č. 1/1 a 1/5 k. ú. Prosatín by znamenalo, že by na uvedené pozemky mohly neomezeně vjíždět vozidla jakékoliv cizí osoby. To by způsobilo nezákonný zásah do výkonu vlastnických práv majitelů předmětných pozemků.

Žalovaný k údajné nesjízdnosti veřejně přístupné účelové komunikace poukázal na stěžovatelovo tvrzení, že sám po této cestě jezdí svým terénním vozidlem. K tomu žalovaný poukázal na § 26 - § 28 zákona o pozemních komunikacích týkající se sjízdnosti některých pozemních komunikací, nikoli však účelových komunikací. Účelová komunikace navrhovaná stěžovatelem jako příjezdová komunikace k jeho nemovitosti se svou kvalitou podstatně neliší od „náhradní“ veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku p. č. 133 k. ú. Prosatín. V případě stěžovatele se jedná o pouhou „zkratku“ k jeho pozemku. Stěžovatel neprokázal existenci nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Zlepšení kvality příjezdu k nemovitosti stěžovatele po pozemku nacházejícím se na pozemku p. č. 133 k. ú. Prosatín je řešitelná dohodou žalobce s vlastníkem účelové komunikace Obcí Kuřimská Nová Ves, např. jejím dodatečným zpevněním. Stěžovatel nemá právní nárok na zkvalitnění příjezdu ke své

nemovitosti a podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je povinen přizpůsobit se stavebnímu a dopravně technickému stavu předmětné pozemní komunikace.

Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily. 8 As 19/2012 – 46.

Podstatou sporu mezi účastníky řízení je určení charakteru komunikace nacházející se na pozemcích p. č. 1/1, 1/5 k. ú. Prosatín, ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, coby veřejně přístupné či nepřístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 zákona o pozemních komunikacích. Stěžovatel má, na rozdíl od osob zúčastněných na řízení, za to, že cesta nacházející se na předmětných pozemcích naplňuje definici veřejně přístupné účelové komunikace dle odstavce 1 citovaného ustanovení.

Kvalifikované zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace naplňuje dopravní cesta, která je určena k užití silničními a jinými vozidly a chodci (viz § 2 odst. 1 z ákona o pozemních komunikacích) a která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Obecné užívání tohoto typu komunikace spočívá v tom, že ji může využívat předem neurčený okruh uživatelů. Zákon o pozemních komunikacích dále vymezuje i účelové komunikace, které nejsou přístupné veřejně: jedná se o účelové komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele takového prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda se skutečně jedná o uzavřený prostor nebo objekt, rozhodne na návrh příslušný silniční správní úřad dle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích.

Judikatura soudů v tomto směru dovodila (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1911/2000, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 5 As 20/2003 a z e d ne 1 5. 11. 2007, čj. 6 Ans 2/2007 – 127, či nále z Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06), že pro závěr o tom, že se na určitém pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, musí být, vedle naplnění vymezených zákonných znaků, dále doloženo splnění dvou předpokladů. Za prvé je třeba doložit, že vlastník pozemku nebo jeho právní předchůdce, k jehož souhlasu je možné přihlížet, souhlasil s omezením svého vlastnického práva obecným užíváním veřejně přístupné účelové komunikace. Za druhé je třeba prokázat, že je v daném případě splněna podmínka komunikační nezbytnosti, tedy že neexistuje jiná alternativa přístupu a přístup zjevně není upraven soukromoprávním institutem, např. věcným břemenem. Teprve pokud je splněna podmínka komunikační nezbytnosti pro potřeby vlastníka nemovitosti, je založeno i "právo" vstupu třetím subjektům.

Co se týče první podmínky, tedy udělení souhlasu s užíváním komunikace, obecně platí, že veřejně přístupná i nepřístupná účelová komunikace vzniká vůlí vlastníka. Právní status veřejně přístupné účelové komunikace je závazný i pro její budoucí majitele. Vlastník je vázán výslovným i konkludentním souhlasem (spočívajícím v tom, že vlastník obecné užívání trpí a svým aktivním jednáním mu nebrání) svého právního předchůdce s tím, aby byl jeho pozemek užíván jako veřejně přístupná účelová komunikace. Výjimku zde s ohledem na shora citovaný nále z Ústavního soudu představují situace, v nichž se jednalo o nabytí vlastnického práva k pozemku od veřejnoprávní korporace v restituci. Vlastník veřejně přístupné účelové komunikace má možnost omezit její veřejné užívání na základě rozhodnutí silničního správního úřadu ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Vlastník

ani jeho právní nástupce 8 As 19/2012 – 47 nemůže později svým jednostranným vyhlášením (uzavřením či oplocením) zamezit obecnému užívání veřejně přístupné účelové komunikace.

Nejvyšší správní soud souhlasí s žalobcem v tom, že pokud vlastník zamezí vstupu na spornou komunikaci, neznamená to pro správní orgán automaticky nemožnost deklarovat ji jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci. V případě vzniklého sporu musí příslušný silniční správní úřad (mimo jiné) posoudit, zda zde existuje, byť jen konkludentní, právně závazný souhlas vlastníků či jejich předchůdců s obecným užíváním komunikace na jejich pozemku.

Nejvyšší správní soud k první podmínce dále uvádí, že veřejně přístupné účelové komunikace mohou vzniknout rovněž v případě cest užívaných tzv. od nepaměti z důvodu naléhavé komunikační potřeby. Obecné užívání těchto cest je nezávislé na prokázání existence souhlasu vlastníka, neboť pro zjevnou prastarost cesty není možno vystopovat, zda byl s jejím obecným užíváním udělen souhlas či nikoli (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 5 As 27/2009 – 66). Žalobce v řízení tvrdil, že cesta ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení byla užívána od nepaměti, a to se souhlasem předchozích majitelů pozemku. Nejvyšší správní soud má za to, že žalobce neměl na mysli obecné užívání cesty od nepaměti, jak s tímto termínem pracuje judikatura, ale svou argumentaci opětovně směřoval k doložení souhlasu s užíváním cesty.

V daném případě žalobce v žalobě uváděl, že spornou cestu užíval on sám i jeho právní předchůdci se souhlasem osob zúčastněných na řízení, resp. jejich právních předchůdců; teprve až v současné době začaly mu osoby zúčastněné na řízení bránit v užívání cesty. Žalobce v průběhu správního řízení uváděl, že souhlas s užíváním přístupové cesty poskytnutý právními předchůdci osob zúčastněných na řízení lze prokázat svědeckými výpověďmi nebo protokolem ze dne 13. 4. 1930 a nákresem domu č. p. 9 stojícího na p. č. 3/2 z r. 1948 a nákresu na rozšíření stodoly z r. 1948.

Z rozsudku Krajského soudu vyplynulo, že osoby zúčastněné na řízení se jednoznačně vyjádřily tak, že nemovitosti nabyly bez jakýchkoli omezení svých vlastnických práv, samy souhlas k veřejnému užívání nikdy neudělily a nebyl udělen ani jejich právními předchůdci, když pozemky do vlastnictví nabyly bez jakéhokoli omezení. V situaci, kdy se tvrzení žalobce a osob zúčastněných na řízení zcela rozcházejí, bylo na místě se zabývat tím, zda se žalobci podařilo prokázat udělení souhlasu. Prvostupňový soud se však nezabýval relevancí tvrzení žalobce o existenci souhlasu předchozích majitelů sporné komunikace, případně, zda ze zjištěného skutkového stavu lze prokázat, že zde někdy existoval právně relevantní souhlas osob zúčastněných na řízení, resp. jejich právních předchůdců, s obecným užíváním cesty, nebo naopak jimi aktivně projevený nesouhlas. Správní orgány se ve svých rozhodnutích nevyjádřily ani k tomu, zda v daném případě postačí prohlášení osob zúčastněných na řízení o nesouhlasu s veřejným užíváním cesty, nebo zda lze jejich nesouhlas opřít i o jiné důkazy (v tomto případě o výslechy svědků apod.). V průběhu správního řízení nikdo nezpochybňoval, že žalobce a jeho právní předchůdci dříve bez potíží spornou cestu užívali. Tyto skutečnosti nikterak právně nebyly hodnoceny ve smyslu shora vymezeného postupu při posuzování veřejnosti či neveřejnosti účelové komunikace. Odůvodnění obou stupňů v tomto směru proto je nedostačující, což prvostupňový soud také nehodnotil, proto Nejvyšší soud rozsudek prvostupňový zrušil.

Nejvyšší správní soud neshledal ve věci dostatečný podklad ani pro přezkum vypořádání se s druhou z vymezených podmínek, a sice s existencí nezbytné komunikační potřeby. Z odůvodnění rozsudku nikterak nevyplývá, že by soud vážil účelnost využití předmětné komunikace a alternativní komunikační možnosti žalobce.

Aby mohlo dojít k deklaraci veřejně přístupné účelové pozemní komunikace, musí být na základě analýzy jednotlivých komunikačních možností v daném území doložena existence nezbytné komunikační potřeby. Tato nezbytnost nastává tehdy, pokud se v dané lokalitě nenachází alternativa k předmětné komunikaci, o níž by bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území ještě rozumně uvažovat. Vhodnými alternativami přitom obecně mohou být i ty, které představují zhoršení komunikačních možností, např. co do vzdálenosti přístupu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, čj. 2 As 44/2011 - 99). K posuzování kvality alternativních komunikací se vyjádřil Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, čj. 5 As 3/2009 - 76, a to tak, že pokud existuje jiná srovnatelná alternativa pro zajištění plnohodnotného komunikačního spojení, která by současně šetrněji zasahovala do oprávněných zájmů vlastníků sporné cesty, bylo by jí třeba dát na základě principu proporcionality přednost. Předpokladem takového závěru musí být zejména zjištění, zda je případná alternativní veřejně přístupná účelová komunikace udržovaná, průjezdná i při špatném počasí a v zimním období, vhodná pro nezbytný obslužný provoz rodinného domu osob zúčastněných na řízení většími vozidly (např. popeláři, fekální vůz, dovoz paliva, hasiči, vůz záchranné služby apod.).

Jelikož KS Brno vycházel ze skutečností nacházejících se ve správním spise, kde v intencích výše uvedených není rozhodnutí správního orgánu podloženo dostatečnými důkazy, nemohl obstát ani rozsudek napadený kasační stížností. NSS proto rozsudek prvostupňový zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti, z jakých důvodů soud dospěl k závěru, že se nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem NSS vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 1, 4 s.ř.s.). V novém řízení krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

Krajský soud vázán právním názorem NSS posoudil opětovně věc tak, že shledal napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro vytčené vady shora uvedené NSS a zrušil napadené rozhodnutí proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění (§ 76 odst. 1, písm.b) s.ř.s.

Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 3 a 4 s.ř.s.)

Soud proto zavázal žalovaného, aby dostatečným způsobem zjistil údaje o kvalitě obou cest (důkaz předložen žalobcem v řízení o kasační stížnosti) a zda stav komunikace na pozemku p.č. 133 umožňuje, aby tato cesta mohla být považována za srovnatelnou alternativu. K tomu by bylo vhodné užít katastrální mapu a posoudit nutnost příjezdu na

parcelu č. 3/2 k.ú. Prosatín, když dle katastrální mapy žalobce bydlí v domě čp. 11, kde se jeví příjezd přes p.č. 133 výhodnější a žalobce tvrdí, že matka žije v jeho nemovitosti.

Dále je zapotřebí prokázat, jaké důkazy vedly správní orgány k závěru, že nebyl dán souhlas s užíváním cesty ze strany osob zúčastněných na řízení (výslech svědků, smlouvy apod.), když je žalobcem uváděno, že dříve přes pozemky, nyní ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, bez problému jezdil.

Následně je nutno posoudit všechny zjištěné skutečnosti, podložené důkazy a následně rozhodnout, jak uvádí NSS ve svém rozsudku ze dne 9.1.2013 sp.zn. 8 As 19/2013, zda sporná komunikace plní podmínky veřejné účelové komunikace dle § 7 zákona č. 13/1997 Sb. a zda je zde doložena existence nezbytné komunikační potřeby. (odst. 29 a další cit. rozsudku NSS).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. – nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalobci tak vzniklo právo na úhradu nákladů řízení, které důvodně v této věci vynaložil, proto žalovaného soud zavázal k úhradě nákladů řízení v celkové výši 16.600,--Kč, které je povinen zaplatit žalobci prostřednictvím práv. zástupce JUDr. Ivana Werla, advokáta se sídlem Vrchovecká 74/2 Velké Meziříčí. Náklady sestávají z úhrady soudního poplatku, a to z návrhu ve výši 2.000,--Kč, z kasační stížnosti ve výši 5.000,--Kč. Právní zástupce přes výzvu soudu nevyčíslil výši nákladů řízení, přesto náhradu nákladů navrhoval, proto soud vyčíslil náklady z obsahu spisu.

Přiznal náklady řízení dle vyhl.č. 177/1996 Sb. účinné od 1.9.2006 takto: za 4 hlavní úkony po 2.100,--Kč, 4x paušál po 300,--Kč, tj. 7.000,--Kč SOP, úkony celkem 8.400,--Kč a paušál ve výši 1.200,--Kč, celkem tedy 16.600,--Kč. DPH soud nepřiznal, neboť do spisu nebyl předložen doklad, zda právní zástupce je plátcem DPH.

Zároveň soud rozhodl o nákladech řízení osob zúčastněných na řízení tak, že osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) nemají právo na náhradu nákladů řízení. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti se splněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což v dané věci nenastalo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 12. června 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Marie Šeregelyová